

PROLOG

Lokalen hade inga fönster. Den lystes enbart upp med kallt artificiellt ljus från lysrören i taket. Luften var torr och hans hals kändes som sandpapper. Han längtade efter något att fukta strupen med, men det var inte tillåtet att vare sig äta eller dricka i rummet. Det var han själv som hade instiftat reglerna och det var viktigt att föregå med gott exempel.

Tryckluftsventiler stängdes och öppnades på maskinerna i andra änden av utrymmet, taktfast pysande och knäppande som enkla trummaskiner från det tidiga åttiotalet. Deras rytmer ekade burkigt mot de kala vita väggarna och förstärkte den surrealistiska, instängda atmosfären. Men han kände sig ändå trygg här inne, tryggare än någon annanstans. Bakom datorskärmen i hörnet kunde han gömma sig, kura ihop sig och stänga ute alla yttre stimuli.

När minnena från Afrika och bilderna av pojkarna välldes över honom kunde han kontrollera panikångesten. Han knöt nävarna runt datorbordets blanka, rostfria ben så hårt att knogarna vitnade. Samtidigt läste han raderna med siffror på skärmen om och om igen för att hindra rummet från att börja snurra. Till slut ebbade attacken ut och han kunde återta kontrollen över sig själv.

Varför bubblade bilderna upp, undrade han irriterat. De var irrelevanta och de störde honom.

Sakta höjde han blicken från datorskärmen och andades ut. Ingen kunde ha sett den storm som just härjat i hans sinne. För varje gång han lyckades rida ut den kände han sig lite starkare. Han måste lära sig att leva med sina minnen, lära sig att slappna av utan att jaga upp nya stormar. Det viktigaste nu var att behålla skärpan. Under andra omständigheter hade han kanske sökt professionell hjälp

för att läka såren, men inte nu.

Tills vidare måste han klara sig själv.

Han hade absolut inte råd att visa någon svaghet utåt. Det var detsamma som att signera sin egen dödsdom. Det var tack vare sitt kunnande och den trygga, bestämda auktoritet han utstrålade som han hade polackernas respekt. Utan den hade han inget. Han visste det. De visste det.

Så länge han höll sig aktiv: tänkte, planerade och agerade, hade han inga problem att fokusera på uppgifterna framför honom. Men den ständiga anspänningen av att alltid vara på språng tärde på honom. På nätterna drömde han om en tid, inte allt för långt tillbaka, när han hade vaknat på morgonen, piggt och full av energi och redo att ta sig an den nya dagen. Han hade svårt att avgöra om det var drömmar från ett tidigare liv eller om det var drömmar från tidigare i det här livet. Överhuvudtaget hade han svårt att komma ihåg vad som hade hänt de senaste åren. Det var bättre att se framåt. Där fanns det som han kunde påverka. Det förgångna var redan historia, hade redan hänt och kunde inte ändras.

Ljudet av steg som närmade sig avbröt hans tankar. En gänglig blåklädd man med ett nervöst leende klistrat på läpparna stannade framför honom. I handen höll han ett papper fyllt med siffror och streckkoder. När han räckte över det darrade handen lätt.

”Herr Felix, vi är klara att börja. Stämmer dessa koder?”

”Tack Mariusz, bra jobbat.” Felix pressade fram ett leende. ”Ta fem minuters rast medan jag kontrollerar dem. sedan kör vi.”

27 MAJ

”Vad finns där inne?” Han ställde frågan vänligt och pekade på den gråmålade dörren framför sig. De var uppe på fläktvinden och fläktaggregatens lågfrekventa brummande var besvärande; inom ett par minuter skulle huvudvärken komma, det visste han av erfarenhet. Han ville gå ned till tillverkningslokalerna snart för att titta mer i detalj på hur läkemedlen packades men en ingivelse fick honom att ställa sin fråga.

”Åh, just ingenting dr Saive, det är bara ett tomt utrymme avsett för att bygga ut fläktvinden om vi expanderar vår verksamhet i framtiden.”

Hans värd, dr Anne Fayal, kvalitetschef på det lilla företaget som packade läkemedel på kontrakt, skakade på huvudet för att bekräfta sina ord. En av de svarta lockarna fastnade på hennes överläpp och hon log lite generat när hon förde tillbaka den med pekfingret.

Jacques Saive hade varit läkemedelsinspektör i många år nu och han hade haft en rätt hög position på franska läkemedelsverkets (AFSSAPS) centralkontor under det senaste decenniet. Han hade varit ansvarig för inspektioner av läkemedelstillverkare i länder utanför EU. Till slut hade han tröttnat på allt resande och de ständiga konflikterna med de multinationella läkemedelsjättarna, så han hade ansökt om att bli förflyttad till det mindre och lugnare lokalkontoret på Avenue Jean Jaurès i Lyon. Det var visserligen en karriärdödare men han hade till slut insett att han ändå inte skulle bli befordrad till chef för inspektionsavdelningen. Någonstans på vägen hade han stannat upp och känt att han ville lära känna sina barn innan de flyttade hemifrån. Dessutom hade han och hans familj faktiskt allt de behövde, ett fint hus och en andel i en

sommarlägenhet på Rivieran, där det också fanns en liten motorbåt att åka ut och fiska med. Det var dags att ta det lite lugnare, dricka vin och njuta av livet innan han blev för gammal. Ännu hade han ett halvdussin år kvar till pensionen och tack vare den enorma erfarenhet han hade samlat på sig under åren i Paris tänkte han bara glida igenom de sista åren i statens tjänst.

Nu stod han i en vindslokal utanför den idylliska staden Arbois i en av Jurabergens dalar och överlade med sig själv hur han skulle gå vidare. De hundratals inspektioner han hade genomfört hade lärt honom att lita på sin intuition. Nu sade den åt honom att titta in i utrymmet bakom den bastanta brandsäkra dörren. Han studerade byggnadsritningen som han hade i handen. Det var trots allt ett rätt stort utrymme där bakom. Normalt sett borde inte en liten kontraktstillverkare ha råd att ha den typen av utrymmen stående outnyttjade. Och all ventilation verkade vara indragen dit.

Läkemedelstillverkning är oerhört hårt reglerad för att skydda patienterna och hans roll som inspektör var att kontrollera att tillverkningen följde lagar och förordningar, samt naturligtvis att den gick till på det sätt som företaget påstod.

”Jag skulle nog ändå vilja titta in där”, svarade han vänligt. ”Det angränsar trots allt mot en lokal som försörjer produktionen med filtrerad, ren luft.”

Det var viktigt att alltid vara vänlig men bestämd i sitt sätt att fråga. Det var bland det första han fick lära sig på introduktionskursen för nyrekryterade läkemedelsinspektörer. Även kroppsspråket var viktigt för att inge både respekt och tillit. Jacques Saive hade mycket gratishjälp av att han var en ovanligt lång och välbyggd herre med grova manliga anletsdrag. Han stack alltid ut på gruppfotoerna från de internkurser där han deltog. Då var han huvudet högre än de övriga franska inspektörerna. Kollegorna kallade honom retsamt för Jacques

bönstjälken, något han inte gillade, men hade lärt sig leva med.

Det ingen kunde förneka var att han, klädd i en grafitgrå enkelknäppt kostym, vit skjorta och en röd slips med ett diskret silvermönster, var en ståtlig representant för den franska läkemedelsmyndigheten. Han hade en naturlig pondus och auktoritet i sin myndighetsbefattning och respekterades som en hård men rättvis inspektör av de företag han besökte.

En gång i världen hade han varit smärt och vältränad, just som en bönstjälk, men många år fyllda av god mat och mycket vin hade tagit ut sin rätt, och han bar nu på en hel del onödiga kilon. Fettet var dock välfördelat på kroppen, så det fick honom bara att se ännu mer storväxt ut.

Jacques fick normalt sin vilja igenom under sina inspektioner, utan att behöva brusa upp och använda de befogenheter han hade att tillgå under fransk lag. Nu hade han dessutom precis anlänt till denna anläggning och det var första gången han var här. Det gällde att etablera en god relation till företaget. Han hade läst sin företrädares rapporter, stället var välskött och de få anmärkningar som fanns var av ganska obetydlig karaktär. Han skulle vara här i två dagar och ännu hade han ingen brådska, det han sett hittills gav ingen anledning till oro.

”Jag har tyvärr inte nyckeln på mig, dr Saive”. Anne Fayal skruvade lite på sig.”
Kan vi inte notera detta och återkomma hit senare under inspektionen?”

”Dr Fayal, tillåter ni att jag kallar er Anne?”

Hon nickade.

”Kalla mig Jacques.” fortsatte han och log avväpnande. ”Anne, jag har ingen brådska ännu. Jag skulle uppskatta om ni kunde ringa till er fastighetsförvaltare så att vi kan titta in där nu, bara en kort titt.”

Om det nu var någonting bakom den där dörren som inte borde vara där så

hade han inte för avsikt att ge dem en chans att forsla bort det, medan han tittade på en annan del av fabriken. Hur dum trodde de att han var? Trodde de verkligen att han – med all sin erfarenhet – skulle gå på de lättaste nybörjartricken?

”Okej, jag ringer”, svarade hon. ”Ursäkta mig ett ögonblick.”

Hon gick ett par steg bort, tog upp sin mobiltelefon, vände sig halvt från honom. Han såg i ögonvrån hur hon diskuterade med någon, det ryckte i hennes lediga hand och han förstod att hon försökte lägga band på sina gester för att inte ge ifrån sig några ledtrådar. Tyvärr brummade fläkten bredvid henne för mycket för att han skulle kunna höra mer än otydbara fragment av vad hon sade.

Han synade henne diskret medan hon var upptagen med telefonsamtalet.

Dr. Anne Fayal var liten till växten. Inte ens med de högklackade pumps hon hade på sig nådde hon högre upp än till hans bröstorg. Hon var säkert inte mer än trettiofem år gammal men han var lite osäker eftersom hennes anletsdrag skvallrade om orientaliska rötter. Ögonen såg i alla fall en aning japanska ut. Hyn var slätare och mer gyllenbrun än den brukade vara på franska kvinnor. Å andra sidan var det lockiga svarta håret och den lätt krökta näsan typiska drag i Frankrike. Dessutom pratade hon perfekt franska med en Parisdialekt. Liksom Jacques var hon klädd i en grafitgrå kostym med en tajt violett ribbad polotröja under. Hon var ganska attraktiv på ett intellektuellt återhållsamt sätt, lite småflirtig till och med, men Jacques var nu övertygad om att hon, trots sin unga ålder, även var en slipad affärskvinna. Hon hade varit med förr och förmodligen lindat den förre inspektören runt sitt finger. Företrädaren, Hugo Eude, hade inte alls den erfarenhet som Jacques hade, han var dessutom alldeles för naiv och godtrogen. När Jacques kom till Lyon hade Eude blivit omplacerad till en skrivbordstjänst, vilket passade honom mycket bättre.

Anne slog ihop telefonen, vände sig mot Jacques och log avspänt medan hon gick tillbaka mot honom.

”Jag ber så mycket om ursäkt att det tog en stund.” Hon lade huvudet en aning på sned. ”Fastighetsskötaren har gått på en tidig lunch. Han är tillbaka halv ett.” Hon ställde sig tätt intill honom, tittade förläget upp, tog ett lätt tag om hans armbåge och nickade bort mot trappan.

”Kom, låt oss gå ned i produktionslokalerna, så kommer vi tillbaka upp hit efter lunch.”

”Finns det verkligen ingen annan som har en nyckel?”

”Nej, tyvärr, jag kunde inte få tag på någon just nu.”

Hon höll fortfarande i hans arm och han kunde känna den unga fräscha doften av nytvättat hår och frisk parfym. Hans fru envisades fortfarande, efter alla dessa år, med att använda Chanel No. 5 och han fick nästan kväljningar när han tänkte på den sötstarka doften som, i kontrast till Annes moderna och lätta, påminde honom om en unken maläten soffa i något gammalt slottsmuseum. Han sneglade på henne, såg formen av hennes bröst där de fick det ribbade mönstret på tröjan att tänjas ut. Tröjan framhävde deras runda, fasta form.

Det var kanske inte så viktigt att se den där lokalen, trots allt. Han hade ju ändå lämnat sitt gamla jobb för att kunna slappna av lättare.

Nu stänger jag av intuitionen, tänkte han och vände sig mot sin värd, rynkade lätt på ögonbrynen, pausade en halv sekund och borrhade sedan in sina gråblå ögon i hennes nötbruna.

”Okej, vi tar det efter lunch.”

”Mycket bra! Jag skall se till att nyckeln kommer fram.”

Hon slappnade av och log mot honom.

I vanliga fall hade han inte släppt det. Speciellt inte efter att ha sett hur hon lättad hon blev. I utbildningen till läkemedelsinspektör hade han fått lära sig olika knep för att kunna avgöra om en person ljuger. Han mindes att föreläsaren hade sagt att om man tittar uppåt och till vänster när man svarar så använder man sin vänstra hjärnhalva, vilket tyder på att man hittar på svaret. Jacques hade aldrig fäst stor vikt vid det knepet eller vid någon av de andra kokbokslösningarna som alla var så förtjusta i. Han kände helt enkelt på sig om någon ljög och han hade kommit fram till att det var bättre att låta det vara så än att försöka analysera varför han kände det på sig. En omedveten process är bättre än en medveten just eftersom man inte kan styra den och det gör den mer objektiv. En sak var i alla fall helt säker just nu: dr Anne Fayal, kvalitetschef på den lilla förpackningsfirman utanför Arbois vid foten av Jurabergen, ljög honom helt fräckt rakt upp i ansiktet. Självklart skulle hon kunna få fram nyckeln på nolltid om det behövdes. Vad var det hon försökte dölja?

Nej, sluta nu, tänkte han. Jag har ju lovat mig själv att slappna av. Det här är mitt nya liv, jag tar det lugnt. Nu står hon i tacksamhetsskuld till mig. I kväll när vi går ut och äter kan jag kanske kassera in den skulden. Om jag spelar mina kort rätt så kanske hon följer med upp på rummet i kväll.

Jacques var medveten om att alla hans erövringar rimmade illa med den seriösa image han som myndighetsperson måste upprätthålla. Men han var en rastlös person, även om han var lite lugnare nu på äldre dagar. Han hade tidigt tröttnat på att sitta ensam på de anonyma hotellrummen han övernattade i under sina inspektioner. Därför hade han på kvällarna gått ut till någon bar eller till hotellbaren för att se vad som erbjöds, och han hade med åren utvecklat raggandet till en sport eller – tyckte han själv – närmast till en konstform. Han

hade lärt sig vilka knappar han skulle trycka på för att slippa tillbringa natten ensam och nu kände han att han hade hittat nyckeln till Anne. Förhoppningsvis visste inte hans fru vad han höll på med men det gjorde ingen större skillnad; deras förhållande hade förtvinat för länge sedan. Det var framför allt sin son och dotter han månade om numera. Det var för deras skull han och hans fru fortfarande var gifta, intalade han sig, trots att han inom sig visste att han inte skulle klara sig utan den trygghet familjelivet erbjöd.

”Nå, Anne”, sade han, lade sin hand på hennes och smekte den lätt. ”Skall vi gå ned och titta på kartongpackningen? Jag ...”

Ett skarpt metalliskt klonk inifrån utrymmet bakom dörren fick dem båda att rycka till. Jacques släppte handen, svängde snabbt runt och stirrade på dörren.

”Dr Fayal, jag vill att vi går in i det rummet *nu!*” Hans röst, fastän fortfarande vänlig, hade fått en skarp kant. När det kom till kritan gillade han inte att bli förd bakom ljuset. De gamla värderingarna som satt allt för djupt rotade i ryggmärgen tog tillbaka initiativet.

”Jag har inte någon nyckel.” Hennes kinder var vid det här laget illröda.

”Dr Fayal, med den befogenhet jag har enligt franska grundlagen beordrar jag er att öppna den dörren *nu!*”

Jacques Saive hade en tendens att låta pompös när han blev arg.

”Jag har inte ...”.

”Dr Fayal, *nu!* Öppna dörren *nu!*” Han tog ett par steg mot dörren, ryckte ilsket i den. Den var låst men den skakade ordentligt av den omilda behandlingen.

Jacques Saive var en stark man, han blev inte ofta arg men när han väl blev det kunde han snabbt koka över. Han vände sig mot henne för att säga något. Hon hade ryckt upp sin telefon och gestikulerade vilt samtidigt som hon

argumenterade häftigt in i luren. Jacques vände sig om mot dörren igen, tog ett steg bakåt, hävde sig sedan fram och sparkade med all sin kraft, hälen först, in i dörren precis under låset. Den bastanta dörren for till hans förvåning upp med ett brak och han stormade in, högröd i ansiktet. Bakom honom fortsatte Anne Fayal skrika i sin telefon.